

Arrest

nr. 162 591 van 23 februari 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 29 september 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 1 september 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 januari 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. FLOREQUIN, die loco advocaat H. BEERLANDT verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché T. VERSCHUEREN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 22 mei 2015 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 1 september 2015 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de in 1.1. bedoelde aanvraag onontvankelijk. Deze beslissing vormt de bestreden beslissing en is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 22.05.2015 werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beweert dat hij 4 jaar samen met zijn zus, mevrouw E.S., en zijn schoonbroer te Waregem heeft gewoond. Echter, betrokkene bewijst de familieband met mevrouw E. niet. Een verklaring van een derde en/of het louter voorleggen van een identiteitskaart van de personen waarop betrokkene zich beroep, heeft onvoldoende bewijskracht om te kunnen spreken van verwantschap.

Verder verklaart betrokkene dat hij een relatie heeft met mevrouw D.N. van Belgische nationaliteit, en dat hij samen met mevrouw D. een aanvraag tot wettelijke samenwoning heeft gedaan. Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat betrokkene, indien hij in aanmerking wil komen voor een regularisatie in het kader van een duurzame relatie, de geëigende procedure dient te volgen en te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in het art. 40ter van de wet van 15.12.1980 omtrent de criteria van de duurzame en stabiele relatie. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft, kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van zijn partner, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr42.039, Rvs 20juli 1994,nr 48.653, Rvs 13 december 2005, nr 152.639)”

De overige aangehaalde elementen (betrokkene beheerst de Nederlandse taal, is sociaal geëngageerd, speelt zaalvoetbal in competitieverband, gaat regelmatig zwemmen, is lid van een fitnessclub, heeft een vriendenkring opgebouwd, legt diverse getuigenverklaringen voor en is nooit ten laste geweest van de Belgische staaf) verantwoordend niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel aan: “schending van artikel 62 van de wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dd. 15 december 1980, b.s. 31 december 1980 (afgekort vreemdelingenwet); schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen; schending van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel”.

Verzoeker betoogt als volgt:

“schending van de formele motiveringsplicht

Overeenkomstig artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen dient de aangevochten beslissing formeel te worden gemotiveerd.

Dit impliceert, aldus art. 3 van dezelfde wet, dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet bovendien afdoende zijn.

Met andere woorden moeten de feitelijke en juridische redeneringen die aan de grondslag van de beslissing liggen, in de akte zelf kunnen worden vastgesteld. De vereiste van een afdoende motivering betekent tevens dat men geen genoegen kan nemen met geen motivering.

schending van de materiële motiveringsplicht Verweerder motiveert haar beslissing onvoldoende accuraat. Er wordt niets gemotiveerd, dus voor verzoeker is het niet duidelijk waarom hij de gevolgen van zijn procedures niet mag afwachten. schending van het proportionaliteitsbeginsel Door het nemen van de bestreden beslissing begaat de verwerende partij een manifeste beoordelingsfout. Draagkrachtige motieven dienen aan iedere administratieve beslissing ten grondslag liggen. Niet alleen dient de verwerende partij uit te gaan van de concrete feiten, maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels dienen vermeld te worden, alsook dient uitgelegd te worden hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid. In casu is dit niet afdoende gebeurd.”

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat deze een juridische grondslag heeft, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en een motivering in feite bevat. Het betoog van verzoeker dat *“men geen genoegen kan nemen met geen motivering”* en dat *“er niets gemotiveerd [wordt]”* mist manifest feitelijke grondslag. Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt dan ook niet.

2.3. Verzoeker gaat op geen enkel ogenblik in op de concrete overwegingen die in de bestreden beslissing kunnen worden gelezen. Hij voert slechts een nietszeggend algemeen theoretisch betoog inzake de schending van de materiële motiveringsplicht en het proportionaliteitsbeginsel, dat de bestreden beslissing niet aan het wankelen kan brengen. De aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel wordt niet *in concreto* uitgewerkt en is derhalve onontvankelijk.

Het eerste middel is, in zoverre onvankelijk, ongegrond.

2.4. In een tweede middel voert verzoeker aan *“schending van artikel 8 van het Europees verdrag voor de rechten van de mens; schending van de formele motiveringsplicht.”*

Verzoeker betoogt als volgt:

“E.2. TWEEDE MIDDEL

☐ **SCHENDING VAN ARTIKEL 8 VAN HET EUROPEES VERDRAG VOOR DE RECHTEN VAN DE MENS**

☐ **SCHENDING VAN DE FORMELE MOTIVERINGSPLICHT.**

De beslissing tot uitwijzing houdt ook een manifeste schending in van artikel 8 EVRM. Het is duidelijk dat een terugleiding naar de grens onmenselijk is en niet in verhouding staat met het doel dat men wilt bereiken.

Het terugsturen naar land van herkomst zou een totaal inopportune, disproportionele beslissing inhouden. A.E. is goed geïntegreerd in de Belgische samenleving. Hij beheerst de Nederlandse taal, de taal die hij volgens zijn vrienden en familie gebruikt in de omgang. Verzoeker verklaart zelf dat hij door de aanwezigheid van zijn zus in België, hier is gebleven. Nu hij een relatie heeft met mevrouw D. en zij een kindje verwachten in april, is terugkeren voor hem helemaal geen optie meer (zie stuk 3).

Mevrouw N.D. verklaarde:

“ ...

A. heeft me laten voelen wat warmte, liefde en respect is. We houden heel veel van elkaar, we hebben het goed samen. Dus alstublieft neem ons dat niet af. ...

Hij is heel geliefd bij veel mensen. Hij is vriendelijk, sociaal, behulpzaam en heeft voor iedereen respect. ...”

Ook de dochter van mevrouw D., mevrouw F.S. vindt de heer E. een lief en respectvol man.

“ ...

Hij is superlief en heeft veel respect voor haar. Hopelijk krijgt hij de kans om met haar samen gelukkig te zijn.

...”

De vaste vriend van de dochter, de heer D.K. kan dit alleen maar beamen:

“ ...

We drinken soms samen iets en praten dan wat. Ondertussen bleek dat hij mijn schoonmoeder kent. Ze zijn beiden heel gelukkig en hopelijk krijgt hij de kans om samen met haar een mooie toekomst uit te bouwen.

...”

Ook aan vrienden en kennissen is het geluk van dit koppel niet ontgaan, zo blijkt de verklaring van D.B.:

“ ...

Ik ken E. sedert 2010. Het is een goeie jongen. Ze zijn heel gelukkig samen en verdienen het om gelukkig te kunnen trouwen. Ik ken dan ook D.N. is een goede huisvrouw.

...”

Uit een reeks verklaringen van vrienden en familie van A.E. blijkt dat hij een vriendelijke en sociale man is en goed geïntegreerd blijkt te zijn in de lokale gemeenschap. Zoals reeds vermeld is hij sociaal geëngageerd en gaat regelmatig voetballen, zwemmen en fitnessen.

Zo meent ook G.D.M.:

“ ...

Ik ken A.E. van het uitgaansleven en de fitness sinds 2014. Hij is een sociale jongen en zeer tof en aangename jongen om mee om te gaan.

...”

De heer E.M. “...

Ik getuig dat ik E.A. reeds ken van 2011. Ik heb leren kennen in de sportschool, en ik ken hem als eerlijke, sympathieke, oprechte man.

...”

En de heer V.J-P.:

“ ...

Ik ken E.A. reeds sinds 2012 en train allebei samen in de fitness.

...”

De uitbaatster van Basic-Fit Fitness te Waregem, mevrouw C.B. schrijft:

“ ...

A.E. Hier al een lange tijd lid is bij Basic-Fit te Waregem zoals je kan zien in ons systeem en zich als voorbeeldige, vriendelijke jongen aangepast in de maatschappij en in de club.

Is een graag gezien iemand door vele leden en het personeel.

Altijd goedlachs en een zonnetje in huis.

...”

De heer E. werkt hard aan zijn toekomst hier, maar deed dit ook al in het verleden. Nog steeds woont de heer E. bij zijn vriendin en haar kinderen en vormen zij allen een hecht gezin. Het gezin is niet ten laste van de staat en de moeder zorgt grotendeels voor de inkomsten voor het gezin van 4.

Het mag dan ook duidelijk zijn dat een gemotiveerde man zoals E.A. de kans verdient om zijn toekomst in België verder uit te bouwen. Het is duidelijk dat een gedwongen verhuis naar Marokko voor dit gezin nefast zal zijn. Mevrouw D. kan onmogelijk mee verhuizen vermits zij hier een vaste job heeft, een vaste woonst heeft en in april dient zij te bevallen. Hieruit zou volgen dat de relatie quasi onmogelijk zou worden gemaakt. Bovendien kunnen alle mogelijke formaliteiten en taken die verzoeker wenst te volbrengen met het oog op een wettelijk samenwonen onmogelijk verder worden uitgevoerd.

Een normaal en effectief gezinsleven opbouwen in Marokko is voor dit gezin een onmogelijke opdracht. Mevrouw D. heeft hier bovendien nog andere kinderen.

Verzoeker zou tot slot de geboorte missen van zijn eigen kind!

Samengevat meent verzoeker dat er een aantal onoverkomelijke hinderpalen zijn ingevolge dewelke hij niet samen met zijn echtgenote in Marokko een normaal en effectief gezinsleven kan behouden en/of uitbouwen.

De stelling als zou het enkel om een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied gaan en dat dit geen breuk betekent van de familiale relaties is totaal ongeloofwaardig. Er kan onmogelijk worden voorgehouden dat het terugsturen naar Marokko geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich zou meebrengen. Bovendien is het onmenselijk dat hij in dit stadium van integratie gedwongen zou moeten

terugkeren naar zijn geboorteland. De heer E. vormt een hecht gezin met mevrouw D. Zij zijn bovendien op geen enkel moment afhankelijk van de Belgische staat. De beslissing is dan ook niet in verhouding met het nagestreefde doel en schendt het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven van verzoeker en zijn gezin. Het is dan ook duidelijk dat de bestreden beslissingen artikel 8 van het EVRM schenden. Verzoeker verwijst ter ondersteuning van dit alles naar de neergelegde stukken in de procedure overeenkomstig artikel 9bis (zie aanvraag 22.05.2015). Art. 8 EVRM vormt geen absolute bescherming van het privé- en familieleven, doch bijafwijking van artikel 8 EVRM dient de afwijking wel degelijk in verhouding te staan met het

nagestreefde doel (evenredigheidsbeginsel). Art. 8 EVRM maakt immers een fundamenteel mensenrecht uit, waarvan slechts zeer beperkt kan van worden afgeweken. Hiertoe stelt artikel 8, lid 2 EVRM: "Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen." Bij een vermeende schending van artikel 8 EVRM dient onderzocht of:

- de inmenging van de overheid in het gezinsleven is voorzien in de wet ;*
- de inmenging van de overheid in het gezinsleven een legitiem doel dient ;*
- de inmenging van de overheid in het gezinsleven noodzakelijk is in een democratische samenleving.*

Er dient benadrukt dat deze afwegingen telkenmale specifiek op de concrete casus dienen toegepast te worden, waarbij telkenmale gemotiveerd dient te worden waarom de bewuste inbreuk op artikel 8 EVRM al dan niet noodzakelijk is in een democratische samenleving. De bestreden beslissing vormt een inbreuk op artikel 8 EVRM aangezien geen enkele reden "in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, het economisch welzijn of de bescherming van de openbare orde, gezondheid of goede zeden" aanwezig is om deze (disproportionele) aantasting van het beschermd gezinsleven te rechtvaardigen. "Een tweede criterium, ook het meest gehanteerde, is dat van de proportionaliteit. Hier is het de essentiële vraag of er een redelijke verhouding bestaat tussen de aantasting van het recht enerzijds en de legitieme doelstelling die nagestreefd wordt anderzijds. Hoe sterker deze laatste is, hoe groter de inbreuk kan zijn. Uiteraard is deze afweging zeer moeilijk, zelfs subjectief. De introductie van het proportionaliteitscriterium heeft voor- en nadelen. Als nadeel beschouwen we de mogelijkheid om op grond ervan grondrechtenvraagstukken terug te brengen tot problemen van belangenafweging. Daarbij wordt dan soms uit het oog verloren dat niet alle belangen gelijkwaardig zijn en dat grondrechterlijke belangen in elke afweging zwaar moeten wegen. (...)

Recentelijk schijnt het Hof een nieuw criterium te hebben geïntroduceerd, met name dat van de subsidiariteit. De overheid dient inbreuken op de rechten van burgers zoveel mogelijk te minimaliseren door alternatieve oplossingen te vergelijken en vervolgens te trachten haar doelen te bereiken 'in the least onerous way as regards human rights.' (P. DE HERT, "Artikel 8. Recht op privacy", in Handboek EVRM, VANDELANOTTE, J. en HAECK, Y. (eds.), Antwerpen, Intersentia, 2004, p. 720) Het mag meer dan duidelijk zijn de beslissing, met hierbij het bevel tot het verlaten van het grondgebied, zonder het verder verloop van zijn procedures en vooral van het wettelijk samenwonen af te wachten, een moeilijk te herstellen nadeel zullen opleveren voor verzoeker."

2.5. De bestreden beslissing houdt een afweging omtrent artikel 8 EVRM in. Immers kan in deze beslissing worden gelezen, "Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft, kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt." Verzoeker kan dan ook niet dienstig de schending van de formele motiveringsplicht in het licht van artikel 8 EVRM opwerpen.

2.6. De Raad dient op te merken dat hij zich bij de beoordeling van een grief betreffende artikel 8 van het EVRM houdt aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM).

Gaat het om een eerste toelating tot verblijf, zoals *in casu*, dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is – anders dan verzoeker voorhoudt – en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In het geval van een eerste toelating tot verblijf moet er volgens het EHRM worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de overheid rusten is evenwel afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan elke individuele zaak. Wanneer het recht op een gezinsleven wordt ingeroepen in het kader van een betwisting over de verblijfswetgeving, dient nog te worden geduwd dat de positieve verplichtingen van de overheid begrensd zijn. Een Staat heeft immers het recht om de toegang tot het grondgebied te controleren. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

De Raad wijst er nog op dat het Europees Hof zich streng toont t.a.v. vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd, zoals *in casu*. Aangezien de betrokken personen zich bewust dienden te zijn van het feit dat de verblijfsstatus van één van hen van die aard was dat de volharding van dat gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende Staat van bij het begin precair was, is er volgens het Hof geen aanleiding tot een gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 EVRM (cf. EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoriegie v. Noorwegen, par. 57. EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland, par. 49; zie ook EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, par. 68; EHRM 26 januari 1999, nr. 43279/98, Jerry Olajide Sarumi v. Verenigd Koninkrijk (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 22 mei 1999, nr. 50065/99, Andrey Sheabashov v. Letland (ontvankelijkheidsbeslissing) en EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland (ontvankelijkheidsbeslissing): een afgewezen asielzoeker “*could not at any time reasonably expect to be able to continue his family life in the Netherlands*”).

2.7. Met de herhaling van de elementen die zijn zaak kenmerken, ondersteund door getuigenverklaringen, toont verzoeker niet aan dat zijn privébelangen die in se erin bestaan bij zijn partner en toekomstig kind in België te kunnen verblijven daar waar hij slechts sedert 2010 in België verblijft, met zijn partner pas feitelijk samenwoont sedert 2 februari 2015, op het ogenblik van de bestreden beslissing nog geen verklaring van wettelijke samenwoning had afgesloten en nooit een duurzaam legaal verblijf heeft gekend in België, en tevens niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden, *in casu* zwaarder dienen door te wegen dan de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering. De bestreden beslissing houdt niet in dat verzoeker voorgoed wordt gescheiden van zijn partner. Zoals verweerder in de bestreden beslissing reeds terecht heeft afgewogen, verstoort een tijdelijke scheiding van verzoeker en zijn partner, met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, het gezinsleven niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van het artikel 8 van het EVRM. Uit het betoog van verzoeker blijkt dat hij het niet eens is met die afweging, maar hiermee toont hij niet aan dat de gedane afweging strijdig is met artikel 8 van het EVRM, dit gelet op de elementen die zijn zaak kenmerken. Waar verzoeker aanvoert dat hij en zijn partner in april een kindje verwachten, merkt de Raad op dat verzoeker dit niet in zijn in punt 1.1. bedoelde aanvraag heeft vermeld, noch blijkt uit het administratief dossier dat hij verweerder hiervan later op de hoogte heeft gebracht, zodat hij verweerder niet kan verwijten hiermee geen rekening te hebben gehouden. De bestreden beslissing verhindert ten slotte niet dat verzoeker zoals

reeds in de bestreden beslissing vermeld wordt, alhier nog een verblijfsvergunning aanvraagt in het kader van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Heden blijkt uit een aanvulling van het administratief dossier door de verwerende partij dat verzoeker een dergelijke procedure heeft ingesteld. Meer bepaald blijkt hieruit dat verzoeker een verklaring van wettelijke samenwoning heeft afgesloten kort na het treffen van de bestreden beslissing, en dat deze op 3 december 2015 werd geregistreerd in het bevolkingsregister, waarna hem op 6 januari 2016 een attest van immatriculatie werd uitgereikt in het kader van een aanvraag gezinshereniging, dat geldig is tot 21 juni 2016. Deze procedure moet nog zijn beloop kennen. Dit houdt alleszins in dat verzoeker de geboorte van zijn kindje die voorzien is voor april 2016 kan bijwonen, zodat verzoekers opwerping niet kan gevolgd worden dat hij de bevalling niet zou kunnen bijwonen. Dit houdt tevens in dat er hierdoor geen sprake is van een beslissing tot uitwijzing, terugleiding naar de grens, terugsturen naar het land van herkomst of gedwongen verhuis naar Marokko, waarvan verzoeker gewag maakt in zijn verzoekschrift.

2.8. Verzoeker benadrukt voorts zijn integratie in België maar de sociale bindingen met België die hij zou hebben ontwikkeld vanaf zijn aankomst in België die zich blijken zijn visum situeert in juni 2010, zijn niet zodanige bijzondere feiten of omstandigheden dat – gelet ook op onder meer het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi tegen het Verenigd Koninkrijk, JV 2008/191 – op grond daarvan uit het recht op respect voor zijn privéleven de positieve verplichting voortvloeit hem hier te lande verblijf toe te staan.

2.9. Verzoekers overtuiging dat hij omwille van zijn gezinsleven en integratie dient te worden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk, toont niet aan dat de bestreden beslissing strijdig is met artikel 8 EVRM.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig februari tweeduizend zestien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA